

нителна властъ. Заради това высоко служеніе на начялници-ты народу, всякий бѣ длѣженъ да имъ приноси голѣмъ почесть и съвършенъ покорность, кога тіи заповѣдахѫ, или возбранявахѫ нѣчто во имя закона.

Но понеже всички-ти закони, колкото бѣхѫ нужни, не можахѫ да станатъ всички изведенъ, и естествено щахѫ да изникнатъ въ бѫдѫщето много обстоятелства, въ които щяше стане нужно да ся отмѣнятъ стари-ти закони, или да ся съставятъ нови; затова опредѣлихѫ пълномощни-ти отъ народа, кой, следъ отмѣненіе-то на стары-ты закони, ще бѫде назначенъ да съставя новы закони, или спорядъ обстоятелства-та да отмѣнява стары-ты. Нѣкои общества возложихѫ това, което ся именува *законодателна властъ*, на едно само лице, на начялника имъ. Другы, понеже ся бояхѫ отъ лошето расположение, или отъ погрѣшимостъ-тѣ на человѣци-ты, отрядихѫ да ся събира опредѣлено число отъ членове-ты имъ, които да предстояватъ за всички-ты вообще, и, или съ содѣйствіе, или безъ содѣйствіе на начялника, да издаватъ закони. Други общества возмѣхѫ, че начялникъ не е нужденъ, и возложихѫ на свои-ты представители обязанность не само да съставляватъ закони, но и да гы приводятъ въ исполненіе.

Тыя наряженія, които всяко общество почете